

kveðja heim sem kristnum ber.“ Það er hjartnæmt, lag og orkti Bergreen, tónskáldið danska, lagið við þessi ljóð. Lærið nú lagið og ljóðin.

—o—

SVALADRYKKURINN.

(Úr ensku.)

„Gerðu svo vel, Anna, og gefðu mér postulíns-bollann minn“—sagði Dísá litla. Hún korn að utan, og hafði átt í stríði við að lesa í nýju myndabókinni sinni.

Anna var að taka hýðið af ertum fyrir miðdagsverðinn og vildi ekki láta ónáða sig.

„Hvað ætlarðu að gera með bolla —spurði hún önuð.“

„Eg ætla að gefa gömlum manni að drekka.“

„Þú getur þá tekið ausuna.“

„Nei. Ausuna get eg ekki brúkað. Eg þarf að fá bollann minn. Og eg þarf að flýta mér —*óttalega að flýta mér*“ —sagði Dísá, og hermdi eftir Tuma, bróður sínum.

„Eg læt ekki nein uppátæki þín hefja fyrir mér“—svarar Anna, og keppist við í ákafa. „Eg þarf líka að flýta mér. Ertu þar þær arna ættu að vera komnar í pottinn. Þess utan — hvaða karl er þetta? Ef mamma þín væri heima, þá held eg ekki hún myndi leyfa þér að gef hvaða karli, sem kæmi, að drekka úr bollanum þínum. Líklegast er þessi karl flækingur.“

„Nei, hann er enginn flækingur! Hann er læs'einn.“

„Læ's'einn!“—át Anna eftir, og fór að skellihljæja. „Hvað er það?“

„Veistu það ekki? Pabbi las um þá í biblíunni. Það eru þjónar Jesú. Og hann vill, að fólk gefi þeim gott kalt vatn að drekka, þegar þeir eru þyrstir.“

„Það er það sama! Eg get ekkert gert við því“—sagði Anna. „Eg get ekki verið að hlaupa einlægt frá verkinu mínu, til þess að sinna hverju sem er. Taktu ausuna, ef þú endilega þarft að gefa honum að drekka.“

„Æ, góða“—sagði Dísá. „Eg sagði þér, að eg gæti ekki brúkað ausuna. Það stendur *bolla*.* Og eg vil fá falletasta bollann minn — þann með litla fuglinum á. Æ, gerðu þetta! Náðu honum fyrir mig!“

*) Í biblíu-þýðingunni ensku stendur *cup*, bolli, bikar.